

Con Tùng Con Trúc

Quỳnh Chi

Ngày xưa ở một nơi kia có hai căn nhà. Một nhà không có cha, còn một nhà không có mẹ.

Hai nhà ấy đã nhập lại làm một. Đứa con gái tên Ô-Takê tức là con Trúc là con riêng của người mẹ, còn Ô-Matsu tức là con Tùng là con riêng của người cha. Lúc đầu họ sống rất hòa thuận. Nhưng rồi người cha làm nghề thợ mộc đã phải đi làm xa nhà, rồi bị ngã từ trên mái nhà xuống đất mà chết. Từ đó, người mẹ bắt đầu hành hạ Tùng.

Một ngày mùa đông lạnh lẽo, mẹ kể gọi Tùng lại bảo:

-Mẹ ngồi ở gần lò sưởi này giờ, khát khô cả cổ. Con hãy vào tận trong núi hái dâu đem về đây cho mẹ.

Tùng đáp:

-Thưa mẹ, mùa này không có dâu. Phải đến mùa xuân mới có dâu mẹ ạ.

Mẹ kể bảo:

-Con cứ đi tìm xem thử, mẹ sẽ sắp cơm cho mà đem theo.

Thế là hôm sau, Tùng run rẩy ra đi trong sương giá lạnh, đi vào tận giữa rừng sâu, với gói cơm mà mẹ kể đã nắm cho.

Tùng đi sâu mãi vào trong núi thì thấy ở đáy có một căn nhà nhỏ, trong nhà có ba người lùn. Tùng xin vào nhà sưởi ấm trước ngọn lửa hồng, rồi gỡ cơm nắm ra ăn. Tùng mời những người lùn:

-Mời các ông cũng cùng ăn với cháu

Họ đáp:

-Cảm ơn cô, nhưng chúng tôi đã ăn cơm rồi.

Tùng bèn kể chuyện tại sao mình phải vào rừng hái dâu cho ba người lùn nghe, thì những người ấy bảo:

-Nếu vậy cháu hãy đem theo cái này. Dùng cái này để đào thì sẽ tìm thấy dâu.

Họ đưa cho Tùng mượn một cái xẻng đào đất nhỏ. Tùng mượn họ cái xẻng ấy rồi rời căn nhà nhỏ ra đi. Sau khi con Tùng đi rồi, những người lùn bàn với nhau:

-Cô gái ấy hiền lành nhỉ. Ta nên làm sao bây giờ?

-Ừ nhỉ, tôi sẽ làm cho miệng cô ấy nhả ra tiền

-Còn tôi, tôi sẽ làm ra dâu cho cô ta tới hái.

-Còn tôi, tôi sẽ làm cho cô lấy được vị thiếu chủ con trai của lãnh chúa.

Ba người lùn nói rồi bèn giơ tay làm phép, miệng đọc câu thần chú:

“ Chắc chắn! Chắc chắn! Chắc chắn thế nào cũng được!”

Chẳng mấy chốc, Tùng cầm giỏ đựng đầy dâu trở về. Tùng nói:

-Cháu xin cảm ơn các ông. Nhờ các ông mà cháu đã hái được ngần này dâu. Cháu xin trả lại các ông cái này.

Đoạn cô đưa cái xẻng đào đất cho ba người lùn, chào từ biệt họ, rồi quay về nhà.

Tùng xách giỏ dâu về đến nhà, thưa với mẹ kể:

-Thưa mẹ, con đã về.

Tức thì những đồng tiền kêu loảng xoảng từ trong miệng cô rơi ra.

Tùng lại nói:

-Con đã đem dâu về đây ạ.

Tiền vàng lại rơi ra kêu loảng xoảng. Cứ mỗi lần Tùng mở miệng nói, thì tiền vàng lại rơi ra kêu loảng xoảng mãi.

Con riêng của mẹ kế là Trúc thấy thế, bèn xin với mẹ nó:

-Con cũng muốn đi vào rừng.

Người mẹ bảo:

-Vậy thì ngày mai con cứ đi. Mẹ sẽ sắp cơm nắm cho con đem theo.

Sáng hôm sau, Trúc cầm gói cơm nắm mẹ đã sắp sẵn cho, đi sâu mãi vào trong rừng. Theo lời dặn của Tùng, Trúc đi thẳng tới căn nhà nhỏ. Quả nhiên ở đó có ba người lùn. Vừa đến giờ ăn trưa, Trúc mở gói cơm nắm ra. Máy người lùn thấy thế hỏi:

-Cô có cơm ngon nhỉ, chia cho chúng tôi một ít với.

Nhưng Trúc vùng vằng đáp:

-Tôi chỉ đem theo có mỗi một phần ăn, nên không có thừa để đem cho ai cả.

Ăn xong Trúc hỏi mượn mấy người lùn cái xẻng để đào dâu, rồi ra đi. Nó đi rồi, những người lùn bắt đầu bàn bạc với nhau.

-Sao, các bác thấy thế nào ?

Một người nói:

-Ta sẽ làm cho ếch nhái từ trong miệng nó nhảy ra

Người thứ hai bảo:

-Thái độ như thế thì ta làm cho không có dâu mà đào nữa.

Người lùn đầu tiên bảo:

-Vậy thì ta không còn việc gì để làm nữa.

Chẳng mấy chốc Trúc về tới, nó nói “ Không thấy có quả dâu”, đoạn ném trả cái xềng lại cho mấy người lùn, rồi bỏ ra về. Về tới nhà, Trúc vừa nói:

-Thưa mẹ, con đã về

Tức thì có một con ếch từ trong miệng nó nhảy phóc ra ngoài.

-Chẳng có gì cả mẹ ạ.

Nó lại nói tiếp thì lại có một con ếch từ trong miệng nhảy ra. Hể con Trúc mở miệng nói là y như rằng ếch nhái từ trong miệng cứ đua nhau nhảy chồm chồm ra ngoài.

Tin đồn hể con Tùng cất tiếng nói là nhả ra tiền loan ra khắp làng.

Sau đó có vị thiếu chủ con trai của lãnh chúa sai người đến cầu hôn Tùng. Thế là Tùng được vào thành làm con dâu của lãnh chúa.

Mẹ kế tức giận lắm vì con ghê được sống sung sướng như bà hoàng, còn con ruột của bà thì hể mở miệng là nhả ra toàn ếch nhái. Mẹ kế chỉ muốn giết Tùng, rồi cho con gái mình là vào tráo chỗ. Một hôm mẹ kế sai người đi giết Tùng. Tùng bị giết chết trong thành, và bị ném xuống hào nước để phi tang. Nhưng xác của Tùng liền biến thành thiên nga. Sáng sớm, bọn gia thần vào thành, nghe có tiếng gọi từ ngoài hào nước:

-Chúng bay chờ đây, chúng bay hãy chờ đây.

Bọn gia thần bảo nhau:

-Giống cầm điều này sao dám hôn hào gọi bọn ta là “chúng bay”.

Thiên nga liền kể cho họ nghe đầu đuôi sự tình đã bị mẹ hãm hại. Nghe xong câu chuyện, người cận thần bảo :

-Nếu vậy thì ta phải trừng phạt kẻ có tội.

Đoạn họ bèn đem bỏ bà mẹ kế và con Trúc vào trong rừng.

Nhưng dù bị mẹ kế hành hạ, Tùng vẫn muốn tới gặp mẹ và em. Cô bèn tìm tới gặp những người lùn. Những người này đã hóa phép cho cô trở lại thành người. Tùng lại nhờ những người lùn dẫn mình tới gặp mẹ và em. Những người ấy bảo Tùng đi theo họ, rồi dẫn Tùng vào trong hang núi gặp mẹ kế và Trúc. Thế nhưng cóc nhái đầy trong bụng Trúc và kim nhon đầy trong bụng mẹ kế cứ phóng ra đuổi theo Tùng, khiến cô không tài nào đến gần mẹ kế và em được. Tùng đành bèn trở về thành với vị thiếu chủ và từ đó sống một đời hạnh phúc.

chuyển dịch từ O Matsu to O Take, truyện cổ tích Nhật bản

(3/2/2009)